

Biçilen Ömrü mezce-derek Yaşamak

Prof. Dr.-Ing. Şenel ERGİN

Aslında aklım “son nefes”te: onu anlatmak istiyorum.

Yani iki dünya yaşamını birbirinden ayıran “O” son nefes’te..

Aslında sonlu yaşam için biçilen ömür denen sürenin sonunda,

sonsuz yaşama geçmenin bedeli olarak vermek zorunda bırakıldığımız

“O” son nefes’ten, tek seferlik yaşanan bir deneyim, idrak üstü bir hâl durumu,

kendi hiç-varlığımızın şuuruna erme

ya da Allah’ın – Rabb’in hükmü ne ise “O” olmamız hâl durumu

ya da bu hâl durumunu yaşarken hissetme ve an’ın henüz yaşayanlar için tanıksız

kalma durumu

ya da bu benzersiz yaşantı varsılığını “deneyim” olarak kullanamayacak olma durumumuz..

konularına takılı aklımı toparlamak istiyorum.

Öte yandan insan varlığındaki “o muhteşem” psişik boyutun bu duruma özel

perişanlığına – acziyetine takılıp kalıyorum.

Ne Allah’ın emaneti aklımız eriyor ne de Allah’tan ödünç Ruh’umuzun gücü yetiyor..

Acaba diyorum.. Turizm Sektörü’nde seyreden mekân – zaman – insan bağlamında izlenen taşkınlıkların nedeni psişik boyutta yaşanan ve yaşanacağı öngörülen bu son nefes “felâketi”ni telâfi etme gayreti olabilir mi..

Hani o “ölmeden önce görülmesi gereken yerlerin” izinde telef olan yaşlı insanların,

parayı sokaklara saçarcasına birden fazla, ardı ardına yapılan ve Allah’ın

birden fazlasını salih amel olarak farz kılmadığı umre – hac ziyaretlerinin,

emeklilik sonrası dünya seyyahati rüyalarının

temelinde insanın yaşayacağını “bildiği” bu hiçlik – acz hâl durumu olabilir mi..

Ya da psişik olarak sömürüye açık savunmasız insanları, vahşi kapitalist ekonominin sömürme mahareti..

Ama her durumda

bu pek de değerli olmayan yaşantıları gerçekleştirme gayretlerinin “son nefes”te yaşanacak hiçlik duygusu ile bir bağlantısı var gibi duruyor.

Daha da garip olanı.. bu “son nefes” gerçeğinin

en baştan – sorgusuz sualsiz – düşünmeden – bilgi sahibi olmadan –

yaşanan hâl durumunu inanç ya da iman olgusundan kopararak ..

bir dehşet anı, yaşamın sonu, bitiş olarak görülmesi ve böylece

“son nefesin” bir hiçlik ya da acz durumu gibi algılanmasıdır.

Bu algı doğru olamaz.

Gözlerimizin görme, kulaklarımızın duyma ve de aklımızın idrak etme gücünün farkına

varsak.. “son nefes” algımızın yanlış olduğunu zaten bilebiliriz.

Devamı (öyküsü) gelecek.

Allah’a emanet olun.